

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé v právní věci

žalobce: **XX**
bytem X

proti
žalované: **Česká advokátní komora**
sídlem Národní třída 16, 110 00 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí České advokátní komory ze dne 28. 11. 2019, č. j. 10.01-000005/19-008,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí České advokátní komory ze dne 28. 11. 2019, č. j. 10.01-000005/19-008, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 3.000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí České advokátní komory ze dne 28. 11. 2019, č. j. 10.01-000005/19-008 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým bylo rozhodnuto, že žalobci nebude určen advokát k poskytnutí bezplatné právní služby podle § 18c zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že podle § 55a odst. 1 zákona o advokacii není povinna vyzývat žadatele k doplnění jeho podání o skutečnosti pro věc významné, resp. k doložení jeho skutkových tvrzení.
3. Dále uvedla, že žalobce požádal žádostí ze dne 21. 12. 2018 o určení advokáta k zastoupení při podání ústavní stížnosti proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 20 Cdo 3279/2018-720 a usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 1. 2018, č. j. 64 Co 420/2017-608.
4. Žalovaná odkázala na § 72 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, podle kterého je možné ústavní stížnost podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí o posledním procesním prostředku, který zákon k ochraně práva poskytuje. Poslední rozhodnutí soudu bylo žalobci doručeno dne 14. 11. 2018. Žalovaná shledala, že žádost žadatele není včasná, jelikož jí byla doručena dne 2. 1. 2019 a lhůta k podání ústavní stížnosti podle informace od žalobce přitom uplynula dne 14. 1. 2019. Poukázala na to, že má na vydání rozhodnutí lhůtu 30 dnů, kterou lze prodloužit. Žádosti jsou vyřizovány postupně podle data doručení a určený advokát musí mít také dostatečný časový prostor pro převzetí věci, seznámení s ní, vyhodnocení a případné vypracování podání.
5. Žalovaná dále uvedla, že žalobce v žádosti uvedl dluh pouze vůči bance ve výši 103.000,- Kč, který splácí měsíční splátkou ve výši 1.586,- Kč a dále, že nemá žádnou vyživovací povinnost. Ze mzdového listu nicméně vyplývá, že mu v rozhodném období zaměstnavatel prováděl srážky ze mzdy v rozmezí 14.677,- Kč (červen 2018) až 22.928,- Kč (listopad 2018). Tyto závazky však v žádosti výslovně neuvedl a ani je nedokládá. Není tedy zřejmé, proč mu peníze zaměstnavatel strhává a on je nemůže použít na úhradu právních služeb. Dále žalovaná uvedla, že z veřejné části živnostenského rejstříku zjistila, že žadatel má od roku 1993 přiděleno IČO coby podnikající fyzická osoba, což v žádosti neuvádí a ani neuvádí, jaké má z činnosti příjmy. Žalobce (žadatel) tak podle žalované dostatečně věrohodně neprokázal své příjmové a majetkové poměry.
6. Žádost tedy byla zamítnuta pro nesplnění požadavků podle § 18 odst. 2 zákona o advokacii a § 18c odst. 4 zákona o advokacii.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

7. Žalobce se včas podanou žalobou ze dne 11. 12. 2019 domáhá zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu nesprávného právního hodnocení věci a nepřezkoumatelnosti.

8. Žalobce předně namítá, že žalovaná nerespektovala rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 8 A 26/2019-42 (a v něm odkazovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu). Tímto rozsudkem zdejší soud zrušil předcházející rozhodnutí o žádosti žalobce ze dne 28. 1. 2019, č. j. 10.01-000005/19-002, z důvodu nepřezkoumatelnosti jeho odůvodnění. Podle žalobce napadené rozhodnutí rovněž postrádá přezkoumatelné odůvodnění.
9. K výtce žalované, že neuvedl, za co mu jsou prováděny srážky ze mzdy, namítá, že z jím předložených výplatních výkazů nepochybně vyplývá, že jde o srážky exekuční.
10. Ohledně své podnikatelské činnosti žalobce uvádí, že při podání žádosti vycházel z formuláře umístěného na webových stránkách žalované včetně poučení o jeho vyplnění. Z daného formuláře mu pak vyplynulo, že není vyžadováno doložení neexistujících příjmů, nýbrž příjmů vzniklých. Jelikož pak v posuzovaném období žádné příjmy z podnikání neměl, žádné příjmy neuvedl a nemohlo to mít vliv na posouzení žádosti o přidělení advokáta.
11. Podle žalobce se žalovaná nevypořádala s předloženými doklady dokládajícími náklady na bydlení (plyn, vodné, stočné), úhradu televizních a rozhlasových poplatků, úhradu úvěrových splátek a doklad o vyplácené mzdě a prováděných exekučních srážkách ze mzdy.
12. Žalobce dále trvá na tom, že naplnil obě podmínky pro přiznání bezplatné právní služby, neboť není zastoupen žádným advokátem a jeho příjmy za posuzované šestiměsíční období nepřesáhly 10.230,- Kč, tedy trojnásobek životního minima. Na podporu této skutečnosti vypočítává peníze, jež mu zbydou ze mzdy po odečtení exekučních srážek, odborových příspěvků a jím doložených pravidelných plateb (plyn, vodné, stočné, TV a rozhlasové poplatky a splátka bankovního úvěru). V rozhodném období tímto způsobem dochází k tomu, že mu zbývá cca 7300 až 7400 Kč měsíčně. Z daného dovozuje, že jeho žádosti o poskytnutí bezplatné právní služby mělo být vyhověno.
13. Na podanou žalobu žalovaná reagovala vyjádřením ze dne 21. 2. 2020, v němž tvrdila, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a že vychází z právního názoru zdejšího soudu vyjádřeného v rozsudku ze dne 29. 8. 2019, č. j. 8 A 26/2019-42. Navrhla proto žalobu zamítnout.
14. Uvedla, že žádosti nebylo vyhověno jednak z důvodu pozdního podání a jednak z důvodu nedostatečně věrohodného prokázání majetkových poměrů.
15. Ohledně nevčasného podání žádosti žalovaná shrnuje, že poslední rozhodnutí soudu (zde dovolacího soudu) bylo žalobci doručeno 28. 11. 2018 a žádost o určení advokáta žalobce doručil žalované až 2. 1. 2019 (a sám žadatel tvrdil, že lhůta pro podání ústavní stížnosti uplyne dnem 14. 1. 2019). Jedno hledisko je, že Komora má lhůtu na vydání rozhodnutí třicetidenní, závažnější hledisko ovšem spočívá v tom, že rozhodnutí musí být vydáno v rozumné době (s ohledem na podanou žádost, která by právě proto měla být podávána včas), aby se případně určený advokát mohl s věcí seznámit, zjistit stanovisko klienta, vyhodnotit stav a případně konat (zde sepsat ústavní stížnost). Žalovaná tvrdí, že 12 dní pro případné konání advokáta se v daných souvislostech rozhodně jako rozumná lhůta nejeví (i kdyby určila advokáta ještě dne 2. 1. 2019 a určený advokát rozhodnutí o určení ještě tentýž den převzal – advokátovi se doručuje do datové schránky a pokud se do ní nepřihlásí, dojde k fikci doručení po deseti dnech, což by v dané věci nastalo dnem 12. 1. 2019, tedy dva dny před proběhnutím lhůty k podání ústavní stížnosti). Je to tedy

žalobce, kdo jednal v rozporu s principem *vigilantibus iura*, tedy nestaral se o svá práva včas a řádně.

16. Dále žalovaná setrvala na svém stanovisku, že žalobce netvrdí a neproказuje srážky ze mzdy popsané výše. Žalobce se v této souvislosti opakovaně dovolává pouze celkové částky, která je mu (má být) exekučně strhávána z příjmu. Bližší členění srážky ovšem nenabídl, v žádosti o určení advokáta nespecifikoval.
17. Žalovaná dále uvedla, že je nezpochybnitelnou skutečností, že žalobce je (současně) živnostníkem. Žalobce se však v žádosti o této své ekonomické aktivitě nijak nezmiňuje a příjmy nedokládá. Výkon živnosti nemá přerušen, a tedy si musí plnit i své daňové povinnosti. I kdyby ze živnosti neměl žalobce příjem žádný (a měl tedy tzv. „nulovou“ daňovou povinnost), musel by být vůči finančnímu úřadu aktivní a „nulové“ příjmy, resp. skutečnost, že mu daňová povinnost nevznikl, alespoň ohlásit. Stejně je to se žádostí vůči žalované o určení advokáta – žadatel musí své poměry tvrdit, osvědčovat a prokazovat kompletně a komplexně (včetně poměrů majetkových). Proto žalovaná nemohla učinit jiný závěr než ten, že „žadatel dostatečně věrohodně neprokázal své příjmové a majetkové poměry“. To má ovšem pro žádost žalobce jako žadatele o určení advokáta fatální dopad spočívající v nevyhovění jeho žádosti o určení advokáta.
18. Uvedené důvody podle žalované měly za důsledek, že se nemusela zabývat zákonným kritériem stran podané žádosti, totiž zda žádost není zřejmě bezúspěšným uplatňováním práva – pokud by se totiž žalobce dovolával skutečnosti, že jeho příjem je snižovaný srážkami v rámci prováděné exekuce, pak by žalovaná nemohla přehlédnout, že žalobcovo dovolání bylo Nejvyšším soudem shora citovaným usnesením ze dne 30. 10. 2018 posouzeno jako nepřipustné. To je podle žalované zcela jiná procesní situace, než kdyby podané dovolání bylo posouzeno jako přípustné, nicméně – v nevyhovující variantě pro dovolatele – jako nedůvodné. Řečeno slovy judikátu Nejvyššího soudu ve věci, sp. zn. 21 Cdo 987/2013, – šlo by o situaci, kdy by bylo bez dalšího nepochybné, že „další opravný prostředek“, zde ústavní stížnost (jakkoli co do podstaty procesní o další opravný prostředek nejde), nemůže být úspěšný.
19. Žalovaná uzavírá, že i kdyby skutečnosti uvedené v předchozím odstavci neměly být posouzeny jako souladné s právní úpravou, pak je třeba namítnout, že není možné „ve prospěch“ žalobce jako žadatele o určení advokáta zohledňovat jakékoli náklady na bydlení (plus vcelku zanedbatelné odborové příspěvky). Jinak řečeno: nelze připustit, aby žalobce realizoval své bydlení v rodinném domě na adrese X, jehož je včetně přilehlých pozemků vlastníkem (dům má zastavěnou plochu 97 metrů čtverečních a pozemky kromě pozemku, na němž stavba stojí, mají rozměry v metrech čtverečních 28, 450, 212 a 140) a vzhledem k těmto majetkovým poměrům nelze dovodit, že by měl být úspěšný se svou žádostí o určení advokáta (pochopitelně se zohledněním jeho komplexních poměrů, jichž součástí majetkové poměry jsou).
20. Žalobce zareagoval replikou ze dne 13. 3. 2020, v níž k otázce včasnosti podání své uvedl, že termín pro stanovení podání je pouze imaginární za situace, kdy není zákonem stanovena pevná lhůta pro podání. Žalobce podle svého vyjádření provedl kroky k tomu, aby Ústavní soud neodmítl jeho stížnost. Osobně se pak setkal s praxí, kdy Ústavní soud vyhověl advokátovi, pokud požádal o prodloužení lhůty k seznámení se s případem, a proto je námitka žalované nerelevantní.

21. Dále uvedl, že odůvodnění ohledně výše příjmů a jejich doložení považuje za nepřezkoumatelné, neboť žalovaná v napadeném rozhodnutí nezaujala stanovisko ohledně toho, zdali považuje žalobcovy příjmy za (ne)dostatečné ve vztahu k (ne)vyhovění žádosti.
22. Žalobce zareagoval na zmínku žalované o zjevné bezúspěšnosti jeho ústavní stížnosti, když uvedl, že Nejvyšší soud jeho dovolání odmítl z důvodu nedostatku dovolacích důvodů, protože advokátní kancelář, jež žalobce zastupovala, nedoložila řádně vypracovanou právní otázku, kterou Nejvyšší soud do té doby neřešil. Předmětem žalobcovy ústavní stížnosti pak je porušení jeho procesních práv obecnými soudy.
23. Žalobce se dále ohradil proti tvrzení žalované, že neuvedl výši volných prostředků. Žalobce tvrdí, že všechny jeho volné prostředky spočívaly ve mzdě zkrácené o exekuční srážky a v cestovních náhradách získávaných od zaměstnavatele, což doložil mzdovými listy. Dále uvedl, že pokud by disponoval volnými prostředky, jistě by je použil na úhradu dluhů úročených 15 % úrokem.
24. Žalobce uvádí, že coby neprávě vzdělaný občan řádně vyplnil vyhláškou stanovený formulář v souladu s poučením a nic nezatajil. Jelikož nedisponoval žádnými úsporami, v příslušné kolonce to uvedl.
25. Ve vztahu k argumentaci žalované týkající se jeho živnostenského oprávnění, resp. neuvedení příjmů ze samostatné činnosti, žalobce uvedl, že jeho živnostenské oprávnění slouží pro případ příležitostného výdělků. V rozhodném období mu žádné příjmy z podnikání nevznikly, a proto nic nevykázal. Řídil se přitom instrukcemi ve formuláři, přičemž v části B formuláře není vyžadováno výslovné uvedení (ne)existence příjmů ze samostatné činnosti jako je tomu například v části E „Osobní majetek“.
26. Závěrem žalobce uvedl, že pokud požádal žalovanou o přidělení advokáta, měla tak žalovaná bez dalšího učinit a teprve v druhé řadě řešit, zdali bude osvobozen od úhrady za jeho služby.

III.

Posouzení žaloby městským soudem

27. Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
28. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že žádost žalobce nebyla včasná, neboť žalované byla doručena dne 2. 1. 2019 a lhůta k podání ústavní stížnosti měla uplynout dne 14. 1. 2019, přičemž žalovaná má na vydání rozhodnutí lhůtu 30 dnů.
29. Dále žalovaná shledala, že žalobce neprokázal, že je podle § 18c odst. 1 zákona o advokacii osobou, jejíž příjmové a majetkové poměry odůvodňují určení advokáta k poskytování právní služby. Žalobce (žadatel) tak podle žalované dostatečně věrohodně neprokázal své příjmové a majetkové poměry.
30. Na základě výše uvedeného pak žalovaná shledala, že žalobce nesplnil podmínky stanovené v § 18 odst. 2 zákona o advokacii a § 18c odst. 1 zákona o advokacii k určení advokáta k poskytnutí právní služby.

31. Městský soud především konstatoval, že žádný ze žalobních bodů vznesených ve lhůtě pro podání žaloby nenapadá závěr žalované, že žádost žalobce nebyla podána včas, soud tedy tuto část napadeného rozhodnutí ani nemohl podrobit soudnímu přezkumu, neboť podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. soud přezkouvává žalobu toliko v mezích žalobních bodů. Podle § 71 odst. 2 s. ř. s. pak platí, že rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může žalobce jen ve lhůtě pro podání žaloby. Žalobce se sice ke včasnosti podání jeho žádosti vyjádřil v rámci repliky, nicméně tak učinil až po uplynutí dvouměsíční lhůty určené k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí.
32. Soud se proto zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti napadeného rozhodnutí týkající se odůvodnění ohledně (ne)doložení majetkových poměrů žalobce coby žadatele o poskytnutí bezplatné právní služby podle § 18c zákona o advokacii.
33. Tato námitka je důvodná.
34. Podle § 18c odst. 1 zákona o advokacii: *„Žadatel, jehož příjmové a majetkové poměry to odůvodňují, a který není ve věci, v níž žádá poskytnutí právní služby, zastoupen jiným advokátem nebo osobou podle § 2 odst. 2 písm. a), má právo, aby mu Komora určila advokáta k poskytnutí právní služby. V téže věci může být žadateli určen Komorou advokát pouze jednou; to neplatí, odmítne-li v této věci dříve určený advokát poskytnout právní služby z důvodů uvedených v § 19, nebo nastane-li situace uvedená v § 20 odst. 2.“*
35. Podle § 18c odst. 2 zákona o advokacii: *„Žádost o určení advokáta k poskytnutí právní služby lze podat pouze na formuláři. Žádost kromě obecných náležitostí stanovených správním řádem obsahuje a) popis věci, v níž by měla být právní služba poskytována, a b) prohlášení žadatele, že jej ve věci, v níž je právní služba žádána, nezastupuje jiný advokát nebo osoba podle § 2 odst. 2 písm. a).“*
36. Podle § 18c odst. 4 zákona o advokacii: *„K žádosti musí být přiloženy doklady o výši příjmu žadatele a společně s ním posuzovaných osob za období 6 kalendářních měsíců předcházejících podání žádosti, jakož i doklady o jeho majetkových poměrech. Podrobnosti náležitostí žádosti včetně vzoru jejího formuláře a způsob prokazování příjmových a majetkových poměrů žadatele, jakož i rozsah údajů, které je žadatel povinen Komoře sdělit, stanoví Ministerstvo spravedlnosti vyhláškou.“*
37. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že žalobce v žádosti (resp. ve vyplněném formuláři podle § 18c odst. 2 zákona o advokacii) blíže nespecifikoval a nedoložil srážky, jež mu byly sráženy ze mzdy v období šesti kalendářních měsíců předcházejících podání žádosti. Dále pak žalovaná v odůvodnění uvedla, že žalobce ve formuláři nezmínil skutečnost, že podniká, a nijak nedokládal své příjmy z podnikání.
38. S tímto hodnocením se městský soud neztotožnil.
39. Po přezkoumání správního spisu a podání stran městský soud dospěl k závěru, že žalovanou vytýkaná pochybení nemohla být důvodem k zamítnutí žádosti ve smyslu § 18c zákona o advokacii.
40. Co se týče žalovanou tvrzeného nedostatečného tvrzení a doložení srážek ze mzdy, městský soud toto posouzení neakceptoval. Je sice pravdou, že žalobce v žádosti neuvedl exekuční srážky v části G „Dluhy“, kde vyplnil pouze bankovní úvěr, nicméně charakter srážek ze mzdy lze jednoduše dovodit z předloženého mzdového listu, kde jsou podrobně rozepsány jednotlivé složky, z nichž se výsledná částka vyplácená zaměstnavatelem skládá.

Konkrétně žalovanou namítané srážky jsou uvedeny v kolonce „Exekuce, výživné“. Pokud žalobce ve formuláři uvedl, že nemá vůči nikomu vyživovací povinnost, lze snadno dovodit, že celá částka prováděných srážek je určena k úhradě exekuce. Nemohla tedy ani vzniknout pochybnost, o jaké srážky ze mzdy jde – zdali jsou dobrovolné (na základě dohody) či nedobrovolné (jako součást exekuce). Podle městského soudu nelze dovodit, že by žadatel něco úmyslně zatajil či z nedbalosti „odbyl“. Z žádosti vyplývá, že za dluh zjevně považoval pohledávku uspokojovanou mimo exekuční srážky ze mzdy. Výklad žalované tak podle městského soudu představuje přepjatý formalismus, na němž není možné stavět rozhodnutí o poskytnutí bezplatné právní pomoci. Z předložené žádosti má tedy městský soud exekuční srážky za řádně prokázané.

41. Městský soud se také neztotožnil s žalovanou v hodnocení (ne)uvedení příjmů žalobce ze samostatné činnosti (podnikání živnostenským způsobem). Soudu nepovažuje za chybu, pokud žalobce v části B „Příjmy ze samostatné činnosti“ uvedl, že takové nemá a nepředložil nic na podporu tohoto tvrzení. V instrukcích k této části je uvedeno: *„Uveďte veškeré příjmy za období 6 kalendářních měsíců předcházejících podání žádosti ze zemědělské výroby, lesního a vodního hospodářství, ze živnostenského podnikání, z jiného podnikání, ke kterému je třeba podnikatelské oprávnění (...).“* Žalobce uvádí, že se mu zdálo logické, pokud v rozhodném období neměl žádné příjmy z podnikatelské činnosti, že je ani neuváděl, resp. nedokazoval. Žalovaná naopak sdělila, že i kdyby ze živnosti neměl žalobce příjem žádný (a měl tedy tzv. „nulovou“ daňovou povinnost), musel by být vůči finančnímu úřadu aktivní a „nulové“ příjmy, resp. vznik „žádné“ daňové povinnosti alespoň ohlásit.
42. Městský soud rovněž toto hodnocení žalované neakceptoval, máje za nejednoznačnou instrukci k vyplnění příslušné části formuláře, která hovoří o příjmech za posledních 6 měsíců. Nelze žalobci klást k tíži, že pokud byl dotazován na příjmy, v příslušné části uvedl „Nemá“, za stavu, kdy žádné příjmy z podnikání neměl. Rovněž pak z formuláře nevyplývá, že by měl výslovně uvádět, zdali je držitelem živnostenského oprávnění, či zda jinak podniká.
43. Soud se neztotožnil s názorem žalované, která argumentovala povinností podnikající osoby podávat daňové přiznání i tehdy, pokud příjmy z podnikání neměla. Tato skutečnost podle názoru soudu s podstatou žádosti o určení advokáta podle ust. § 18c zákona o advokacii vůbec nesouvisí. Skutečnost, že podnikající osoba jako daňový subjekt je povinna podat daňové přiznání ohledně svého podnikání i v případě, že nedosáhla zdanitelných příjmů, nijak nezakládá povinnost této osoby uvádět absenci takových příjmů v žádosti o určení advokáta. Ostatně, pokud by žalovaná považovala za relevantní, aby žadatelé o určení advokáta uváděli i to, zda podnikají a jakých příjmů při tom *nedosáhli*, a doložili to daňovým přiznáním, měla formulář žádosti v tomto směru koncipovat.
44. Ze shora uvedených důvodů se městský soud neztotožnil se závěrem žalované ohledně řádného (ne)doložení příjmů žalobce. Tyto závěry žalované pak měly zásadní vliv na výsledek napadeného rozhodnutí – z tohoto důvodu je nutné rozhodnutí považovat za nezákonné.
45. Jelikož všechny ostatní argumenty uvedené žalovanou jako důvod pro zamítnutí nebyly napadeny žalobcem včas (včasnost podání žádosti) anebo byly uvedeny až v rámci soudního řízení (a nikoliv v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí), nemohl městský soud přistoupit k jejich zhodnocení.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

46. Ze shora uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nezákonné z důvodu nesprávného právního hodnocení věci, a proto ho zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Věc pak vrátil žalované k dalšímu řízení ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s.
47. Jelikož strany sporu netrvaly na nařízení ústního jednání, rozhodl soud bez nařízení ústního jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.
48. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal podle § 60 odst. 1 s. ř. s. náhradu nákladů řízení, kterou představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. prosince 2020

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje XX